

11. De opstanding (15:1 – 58)

11.0 Inleiding

De overgang van hoofdstuk 14 naar hoofdstuk 15 is wat abrupt. Waarom is hier ineens de opstanding (van Christus) aan de orde? De aanleiding om erover te schrijven staat in vers 12: hoe komen sommigen onder u ertoe te zeggen, dat er geen opstanding der doden is?

Volgens Fee[1] heeft het waarschijnlijk te maken met het conflict tussen Paulus en Korintiërs over wat het betekent om geestelijk te zijn. Ze hadden het idee dat als ze de Heilige Geest ontvangen hadden en speciaal ook de gave van de tongentaal dat dit al het begin was van een soort engelen-bestaan. Het lichaam was daarbij niet meer nodig en in feite ongewenst en zou uiteindelijk vernietigd worden. Het idee dat er nog een opwekking van het lichaam zou zijn was daarom zeer onwelkom. Het gaat er dus niet om dat deze Korintiërs niet in een leven na de dood geloofden, ze geloofden niet in de **lichamelijke** opstanding. De apostel gaat hier scherp tegenin. In het eerste gedeelte (1-11) betoogt Hij dat Christus wel degelijk is opgestaan. Dit blijkt zowel uit de Schrift als ook uit de 'recente' gebeurtenissen waar hijzelf ook deel aan heeft gehad (8).

In het tweede gedeelte (12-34) laat hij hen het onlogische (12) van hun valse veronderstelling zien maar ook de consequenties ervan.

In het derde gedeelte (35-49) gaat hij in op het opstandingslichaam zelf en in het vierde gedeelte (50-58) geeft hij aan wanneer we dit opstandingslichaam krijgen en motiveert hij hierdoor de Korintiërs om door te gaan in het werk des Heren (58).

11.1 Wat is: tevergeefs tot geloof komen?

De Korintiërs danken hun bestaan als christen en ook hun behoudenis aan het evangelie dat Paulus hen verkondigd heeft. Om behouden te blijven moeten ze het wel zo vasthouden als Paulus het hen verkondigd heeft. In dit evangelie staat het sterven van Christus voor onze zonden en ook Zijn opstanding centraal. Daar mag niet aan getornd worden.

In Hebr. 6:1-3 wordt over het fundament gesproken:

1 Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God,

2 van een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel;

3 en dat zullen wij doen, indien God het vergunt.

In dit fundament komt ook opstanding der doden voor. Wanneer we deze 'pijler' weglaten zakt uiteindelijk ons geloof in elkaar en dit is ook wat er voor sommigen van de Korintiërs dreigt (12 en 14). Zonder een stevig fundament is er geen progressie in het geloof (Hebr. 6:3) en dat kan uiteindelijk tot afval leiden. Een 'verzwakt' evangelie is in feite geen evangelie meer. Ook bij de Galaten waarschuwt Paulus voor een ander evangelie:

6 Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie,

7 en dat is geen evangelie.

Een ander evangelie garandeert geen behoudenis meer. Zuiverheid in de leer (in ieder geval wat de hoofdzaken betreft) is geen 'optie' maar noodzakelijk. Paulus schrijft aan Timotëus:

1 Tim. 4:16 Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden.

Maar wat bedoelt Paulus met vers 2b ?:

1 Kor. 15:2b: tenzij gij tevergeefs tot geloof zoudt gekomen zijn

Kun je tevergeefs tot geloof komen? Wanneer je vasthoudt aan het evangelie niet! Maar het lijkt erop dat Paulus hier vers 2b ironisch bedoelt. Als het namelijk waar is wat sommige verkondigen: er is geen opstanding dan is ook het evangelie niet waar (16 t/m 19) en dan ben je tevergeefs gaan geloven! Het haalt dan toch niets uit! Zie verder Fee[2].

11.2 Naar de Schriften

Het sterven van Christus voor onze zonden en Zijn opstanding ziet Paulus als de kern van het evangelie (3). Er staat bij: naar de Schriften. In de dagen van Paulus was dit alleen het O.T en dus moeten er schriftgedeelten in het OT te vinden zijn die hiernaar verwijzen. Wat het sterven van Jezus (voor onze zonden) betreft verwijst de NBG-vertaling naar Jes. 53:5-12, de vierde profetie aangaande de lijdende Knecht des Heren:

5 Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden.

6 Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de HERE heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen.

7 Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open.

8 Hij is uit verdrukking en gericht weggenomen, en wie onder zijn tijdgenoten bedacht, dat hij is afgesneden uit het land der levenden? Om de overtreding van mijn volk is de plaag op hem geweest.

9 En men stelde zijn graf bij de goddelozen; bij de rijke was hij in zijn dood, omdat hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in zijn mond is geweest.

10 Maar het behaagde de HERE hem te verbrijzelen. Hij maakte hem ziek. Wanneer hij zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben.

11 Om zijn moeitevol lijden zal hij het zien tot verzadiging toe; door zijn kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal hij dragen.

12 Daarom zal Ik hem een deel geven onder velen en met machtigen zal hij de buit verdelen, omdat hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft.

Er zijn nog meer schriftplaatsen in het OT aan te wijzen:

Dan. 9:26 En na de tweenzestig weken zal een gezalfde worden uitgeroeid, terwijl er niets tegen hem is;

Zach. 12:10: zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben,

Naar deze laatste tekst wordt ook in Joh. 19:37 verwezen. Ook wordt wel naar Psalm 22:2 verwezen: *Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten*

Dit is één van de kruiswoorden van de Heer Jezus (Matth. 27:46).

Wat de opstanding van de Heer Jezus betreft moeten we vooral kijken naar Ps. 16:10: *want Gij geeft mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij uw gunstgenoot de groeve zien.*

De apostel Petrus verwijst hiernaar in zijn 'pinksterpreek' uit Hand. 2 (24-33) en ook Paulus gebruikt deze tekst bij zijn toespraak in de synagoge te Antiochië:

Hand. 13:34 En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zonder dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren, heeft Hij aldus gezegd: Ik zal U het heilige van David geven, dat betrouwbaar is;

35 en daarom zegt Hij ook in een andere psalm: Gij zult uw Heilige geen ontbinding doen zien.

36 Want David is, na voor zijn geslacht de raad Gods gediend te hebben, ontslapen en bij zijn vaderen bijgezet, en hij heeft wel ontbinding gezien;

37 maar Hij, die God heeft opgewekt, heeft geen ontbinding gezien.

11.3 De verschijningen

Na de schriftuurlijke 'bewijzen' wordt gewezen op de verschillende verschijningen van de Heer Jezus na Zijn opstanding. Paulus noemt als eerste Petrus (Kefas) hoewel de Heer niet als eerste aan Petrus verscheen. Marcus 16:6 noemt als eerste verschijning die aan Maria van Magdala, gevolgd door de verschijning aan de Emmaüs-gangers. De verschijning aan Petrus wordt verder nergens genoemd, behalve in Luk. 24:34, maar daar zijn geen verdere details vermeld. Wel wordt daar duidelijk dat de Heer Jezus eerst apart aan Petrus verscheen voordat Hij verscheen aan de andere apostelen. Aangenomen wordt dat de Heer Jezus dit deed om speciaal aan Simon Petrus, die Hem verloochend had, zijn liefde en vergevingsgezindheid te tonen.

De volgende verschijning die Paulus noemt is die aan de twaalven. Mogelijk doelt Paulus op de verschijning van de Heer Jezus aan de discipelen zoals beschreven in Joh. 21:19. De twaalven moet gezien worden als een collectieve aanduiding voor de groep discipelen en het betekent niet dat er hier ook twaalf waren. Fee[3], Judas was inmiddels niet meer aanwezig,

De verschijning aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk (we nemen aan dat hier ook zusters bij betrokken zijn, het Griekse woord adelphoi dat hier gebruikt is kan ook de zusters erbij bedoelen, De NBV vertaalt overeenkomstig) wordt niet direct in de evangeliën vermeld. Mogelijk heeft Matth. 28:10 hier betrekking op en mogelijk zijn hier ook de ontslapen heiligen uit Matth. 27:52 en 53 bij, zie van den Brink[4].

Ook de verschijning aan Jacobus (de broeder des Heren, Gal. 1:19) wordt verder nergens genoemd. Aanvankelijk geloofde Jacobus en Zijn andere broers niet in Hem (Joh. 7:5). Maar later zijn ze in de opperzaal te vinden onder de honderdtwintig (Hand. 1:13 en 14).

Wie bedoelt Paulus met: al de apostelen? Volgens Fee[5] is het waarschijnlijk dat Paulus hier een grotere groep dan alleen "de twaalven" op het oog heeft. Mogelijk gaat het hier om een groep die de Heer gezien heeft en ook van Hem opdracht heeft gekregen om het evangelie te prediken en gemeenten te stichten.

Tenslotte noemt Paulus de verschijning van de Heer Jezus aan hemzelf (Hand. 9:3-6). De manier waarop hij 'geboren' werd was wel heel anders dan bij de andere bekende apostelen. Hij kwam ook voor in de rij van de apostelen die Jezus hadden gezien, maar op een tijdstip dat men dit niet meer kon verwachten. Zie verder van den Brink[5].

Mogelijk zal Paulus nog vaak "geplaagd" zijn door een zeker schuldgevoel omdat hij de gemeente Gods vervolgd heeft. Hij acht zichzelf niet waard om apostel genoemd te worden. Maar juist hierom zal hij de genade van God des te meer gewaardeerd hebben.

Uit vers 10 blijkt verder duidelijk dat de genade Gods ook om een antwoord vraagt. Genade is "Gods onverdiende gunst" maar God verwacht wel van ons dat wij overeenkomstig deze genade gaan leven. Paulus heeft dat zeker gedaan gezien zijn overvloedige en toegewijde dienst aan God (zelfs overvloediger dan de andere apostelen) maar hij erkent dat het Gods voortdurende genade is geweest die hem daartoe in staat stelde. Even later zal hij schrijven:

2 Kor. 3:5 Niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets als ons werk in rekening te brengen, maar onze bekwaamheid is Gods werk,

Geldt dit niet voor ons allemaal? God is het die ons in staat stelt geestelijk vrucht te dragen. Zonder onze verbondenheid met de wijnstok kunnen we geen geestelijke vrucht voortbrengen:

Joh. 15:5 Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

Met het laatste vers van deze perikoop, vers 11, benadrukt Paulus dat het evangelie, door welke

apostel dan ook gebracht (1 Kor.. 3:4), steeds hetzelfde is. Een evangelie, zonder de opstanding, is geen evangelie.

11.4 De betekenis van Christus opstanding

In de nu volgende perikoop (12-34) zou men de volgende indeling kunnen maken:

- A** 12-19: De consequenties van de opvatting dat er geen doden worden opgewekt
- B** 20-28: Hoe het in werkelijkheid zal gaan
- C** 29-32 : Nog andere consequenties van de opvatting dat er geen doden worden opgewekt
- D** 33, 34: Laat de dwaalleer los en de bijbehorende praktijken en ga niet om met hen die zulk een leer verkondigen

ad **A**) Dit gedeelte heeft weinig toelichting, het gehele gebouw van het geloof stort in als er geen opstanding der doden is immers dan:

- is Christus niet opgewekt (13, 15, 16)
- is onze prediking zonder inhoud (14)
- is het geloof van de Korintiërs inhoudsloos (14)
- is hun geloof zonder vrucht (17)
- zijn de Korintiërs nog in hun zonden (17)
- zijn zij die in Christus ontslapen zijn verloren (18)
- zijn wij allen (indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus hebben gevestigd) de beklagenswaardigste van alle mensen

De Bijbel zegt van het sterven en de opstanding van Christus:

Rom. 4:25 die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging.

De opstanding van de Heer Jezus is dus verbonden met onze rechtvaardiging. Een sleuteltekst voor rechtvaardiging is 2 Kor. 5:21: *Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.*

Het Boek geeft hiervoor: *Want God nam Christus, Die geen zonde gedaan had, en belastte Hem met onze zonden. In ruil daarvoor rekent God de rechtvaardigheid van Christus aan ons toe. De rechtvaardigheid die wij ontvangen is de rechtvaardigheid van Christus*

Men zou zich nog kunnen afvragen waarom de opstanding van de Heer Jezus nodig was voor onze rechtvaardiging. Dat de opstanding van de Heer Jezus zeer essentieel is blijkt al uit het bovenstaande, maar waarom is onze rechtvaardiging er zo nou mee verbonden? De antwoorden uit de commentaren die ik geraadpleegd heb (Barnes, Gill, Jamieson-Fausset- Brown, Kant) komen (ongeveer) op het volgende neer:

“De opstanding van de Heer Jezus was het bewijs dat Zijn verlossingswerk (waaronder de rechtvaardigmaking van zondaars) door de Vader aanvaard is. Zonder de opstanding zou dit verlossingswerk niet compleet zijn.”

ad **B**) De Heer Jezus was de eerste die definitief opstond uit de dood. Door de zonde van Adam is de dood in de wereld gekomen maar allen die Christus toebehoren zullen te zijner tijd, bij de wederkomst, worden opgewekt. Als er in vers 24 staat: ‘daarna’ dan wil dat nog niet zeggen: direct daarna. Ik weet niet wat Paulus hier al wist van een duizendjarig rijk, maar hij geeft er in ieder geval geen informatie over. Hij gaat immers meteen over naar het einde wanneer alle macht en kracht onttroond zal zijn.

Volgens Openbaring 20 wordt evenwel de wederkomst van de Heer Jezus gevolgd door de duizendjarige regering van de Heer Jezus met Zijn heiligen hier op aarde. Aan het einde van het

duizendjarig rijk (als satan en de demonen weer losgelaten worden) breekt er nog een opstand uit die snel wordt beslecht.

Daarna vindt, als de overige (veelal ongelovige) doden weer zijn opgewekt (Opb. 20:6) het oordeel voor de grote witte troon plaats (Opb. 20:12) waarna ook de dood en het dodenrijk (voorgesteld als personen) in de poel van vuur geworpen worden. Dan pas is de laatste vijand onttroond (vers 26) en draagt hij het koningschap aan God de Vader over en onderwerpt de Zoon zich vrijwillig aan de Vader.

Het lijkt wat merkwaardig dat de Zoon zich ook aan de Vader onderwerpt want: Is de Zoon niet gelijk aan de Vader? (Fil. 2:6). Aan de andere kant staat er:

Joh. 14:28.....*want de Vader is meer dan Ik.*

Volgens Fee [7] moet de onderwerping aan de Vader 'functioneel' gezien worden namelijk: het compleet afronden van Zijn verlossingswerk waarna Hij alles overgeeft aan Zijn Vader. De onderwerping moet niet "ontologisch" verstaan worden dat wil zeggen: de onderwerping betekent niet dat de Zoon Zich als persoon aan de Vader onderwerpt. Een soortgelijke gedachte vinden we bij Gill [8].

Joh. 14:28 moeten we zien in het licht van de aardse bediening van de Heer Jezus. Tijdens deze periode was hij perfect onderworpen aan de wil van God:

Joh 4:34 Jezus zeide tot hen: Mijn spijze is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen.

ad **C**) In de volgende drie verzen benadrukt Paulus hoe absurd degenen bezig zijn die zich voor de doden laten dopen als er geen opstanding der doden is maar ook hoe absurd hijzelf (en degenen die bij hem zijn) bezig zijn zonder het uitzicht op de opstanding. Als we alleen maar geloven in dit leven en het evangelie toch niet waar is (want Christus is niet werkelijk opgewekt) maak er dan het beste van (33). Paulus heeft heel veel moeten lijden voor de naam van de Heer Jezus (Hand. 9:16): ik sterf elke dag (31) maar wat voor zin heeft het als er alleen maar dit leven is. "De wilde dieren" te Efeze hebben waarschijnlijk betrekking op menselijke tegenstanders. Op het moment van schrijven is Paulus immers te Efeze waar hij veel tegenstand ervaart (16:9).

Wat is: het zich laten dopen voor de doden? Hier bestaan verschillende opvattingen over. Ik geef er twee:

Het gaat om een bijgeloof waar bepaalde heidenen hun vertrouwen in stellen (in schril contrast met de sceptiek van de Korintiërs over de wederopstanding) wat er op neerkomt dat je je kunt laten dopen ten gunste van doden (bijvoorbeeld gestorven familieleden). Zie Pawson [9].

Een andere verklaring las ik in [10]. Een stervende christen die zijn einde (snel) naderbij zag komen spoorde dikwijls zijn naaste verwanten, die nog onbekeerd waren, aan om hun leven aan de Heer te geven. De betrokkene was meestal zodanig diep onder de indruk van zo'n aansporing op een sterfbed dat ze sterk gemotiveerd werden om, na het overlijden van hun geliefde, inderdaad hun leven aan de Heer te geven en daarbij de bijbehorende doop te ondergaan. Er werd in deze zin letterlijk gedoopt voor de doden.

Opgemerkt moet nog worden dat de Mormonen deze tekst gebruiken om het dopen voor de doden te blijven praktiseren.

ad **D**) Een dwaalleer en de bijbehorende praktijken hebben altijd negatieve gevolgen voor degenen die er zich mee inlaten. Ook Hymeneus en Filetus braken met hun dwaalleer over de al plaatsgevonden opstanding het geloof van sommigen af (2 Tim. 2:17). De dwaalleer "er is geen lichamelijke opstanding" in Korinte had behalve het directe geestelijke effect ook ongetwijfeld immorele en losbandige praktijken tot gevolg. Immers, als er geen opstanding is, dan moeten we zoveel mogelijk 'genieten' van het heden, want wat er na komt, zo er al iets komt, is ongewis. Als de Korintiërs zich met dergelijke 'feestvierders' inlaten zal dit ongetwijfeld hun levenswandel bezoedelen.

De enige oplossing voor dit probleem is: tot de rechte nuchterheid komen en niet langer zondigen. De Authorized Version gebruikt hier: "Awake" oftewel: wordt wakker! Een dwaalleer trekt gelovigen af

van de rechte kennis van God. In dit geval gold zelfs dat er geen besef van God (meer) was. Als we niet meer in de opstanding geloven, die toch geleerd wordt in het fundament van Hebr. 6:2, dan verliezen we ook het perspectief op de eeuwigheid en op de God die eeuwig leeft.

In praktische zin betekent het één en ander dat men zich losmaakt van de invloed van dwaalleraren en ook van de eruit voortvloeiende zondige praktijken. In 2 Tim. 2:21 staat:

Indien iemand zich nu hiervan (van de invloed van dwaalleraren) gereinigt heeft, zal hij een voorwerp zijn met eervolle bestemming, geheiligd, bruikbaar voor de eigenaar, voor iedere goede taak gereed.

11.5 Het opstandingslichaam.

Al eerder is uiteengezet dat een aantal Korintiërs niet in een lichamelijke opstanding geloofden. De apostel gaat hier scherp tegenin omdat als er geen lichamelijke opstanding is dan is ook de lichamelijke opstanding van de Heer Jezus een leugen en komt in feite het hele evangelie op losse schroeven te staan. Nu gaat de apostel in zijn typische "vraag en antwoord vorm" verder. Een al of niet fictieve Korinthiër vraagt hem:

1 Kor.. 15:35:hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij?

Dat Paulus hier zijn (fictieve) vraagsteller aanspreekt als: "dwaas" doet een beetje vreemd aan omdat zijn vragen toch heel gewoon lijken. Maar mogelijk noemt Paulus de sceptische vraagsteller dwaas omdat hijzelf het antwoord ook wel min of meer uit de natuur kan afleiden.

Paulus gebruikt nu de analogie van de zaadkorrel. Een zaadkorrel die in de aarde gezaaid wordt brengt nieuw leven voort nadat de korrel gestorven is (dat wil zeggen het omhulsel). Uit het eigenlijke zaad, dat dan kan ontkiemen komt dan nieuw leven voort in overeenstemming met de aard van de gezaaide korrel. Zo gaat het ook bij de opstanding der doden. Uit het gestorven lichaam van de gelovige zal te Zijner tijd een nieuw verheerlijkt lichaam ontstaan: het opstandingslichaam. Er is dus een verband tussen het lichaam dat het graf ingaat en het lichaam dat wordt opgewekt. Het eerste lichaam wordt in vers 44 aangeduid met het natuurlijke lichaam en het tweede lichaam met het geestelijke lichaam. Derek Prince[11] gelooft zelfs dat God dit opstandingslichaam weer samenstelt uit dezelfde elementen als waar het oude lichaam uit bestond. De Heer Jezus had (en heeft) nog steeds littekens aan de handen en aan de zijde (Joh. 20:27).

Natuurlijk komen hierbij vele vragen naar voren. Vele lichamen van gestorvenen zijn 'totaal' vergaan (bijv. door vuur). Hoe kan God dan de oorspronkelijke elementen weer gebruiken? Maar als God zelfs de haren op ons hoofd heeft geteld (Matth. 10:30) zou hij dan ook niet veel meer weten van ons aardse lichaam en alle oorspronkelijke elementen kennen? Zie verder [11].

Een andere vraag die dikwijls naar voren komt is: Waar zijn de gestorven gelovigen in de tijd die er ligt tussen het sterven en de opstanding? Men heeft weleens de mogelijkheid van de "zieleslaap" geopperd maar hiervoor is geen bijbelse ondersteuning. Een uitvoerige behandeling van deze vraag past niet in het kader van deze studie, zie bijv. [11]. Toch wil ik hier in het kort iets van zeggen.

Ieder mens bestaat uit een stoffelijk deel, zijn lichaam, en een onstoffelijk deel, zijn ziel en geest. Bij het sterven scheidt het onstoffelijke deel zich van het lichaam af en gaat naar de plaats door God beschikt. Voor de gelovigen is dat het paradijs waarbij de gelovige in een soort geestelijk lichaam de tegenwoordigheid van Christus komt. Paulus schrijft in Fil. 1:23:

Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste (het wordt dus bewust beleefd);

Voor de ongelovigen is het dodenrijk de bestemming.

Bij de opstanding wordt het onstoffelijke deel van de gelovige met het opstandingslichaam verenigd en op deze manier is er weer een 'complete' mens. Het opstandingslichaam zal echter een geestelijk lichaam zijn (vers 44) Derek Prince[12] schrijft:

"Eenmaal in dit nieuwe lichaam gekleed, zal de geest opnieuw het beheersende element zijn en zal de persoonlijkheid van de opgestane gelovige harmonieus en volmaakt onder de leiding van de geest

functioneren”.

Ook de ongelovige ondergaat een opstanding. Volgens Opb. 20:5 gebeurt dit na het duizend jarig rijk. Over de aard van dit opstandingslichaam geeft de Bijbel echter geen details.

Het opstandingslichaam van de gelovige zal een prachtig en heerlijk lichaam zijn. Zo geloof ik dat de gewone beperkingen zoals bijv. een muur of een raam voor het opstandingslichaam geen beperkingen meer zullen zijn. De Heer Jezus verscheen ook, na Zijn opstanding, in een opstandingslichaam aan de discipelen terwijl de deuren gesloten waren (Joh. 20:26). Ook wij zullen te Zijner tijd het beeld van de hemelse dragen (vers 49). In 1Joh. 3:2 staat:

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

11.6 Wanneer zal dit gebeuren?

De vraag is: Wanneer krijgen de gelovigen het opstandingslichaam of ook: Wanneer is de opstanding der gelovigen? Paulus had dat al eerder aan de Tessalonicenzen geschreven:

1 Thess. 4: 15-17 Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen.

De opstanding der gelovigen vindt dus plaats bij de wederkomst van de Heer Jezus. Paulus heeft het in dit gedeelte niet over de verandering die plaatsvindt bij de opstanding. Dat is wel het geval in 15:51. Hier spreekt hij over een geheimenis: Er vindt een verandering plaats in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, zowel bij de dan levende gelovigen maar ook bij de gestorven gelovigen die ook op dat moment hun opstandingslichaam krijgen. Zonder dat onsterfelijke opstandingslichaam, dus met een gewoon lichaam van vlees en bloed, kunnen ze het onvergankelijke niet beërven. Derek Prince acht het waarschijnlijk dat het opstandingslichaam geen bloed meer heeft. Dit is moeilijk bijbels te bewijzen maar misschien is de volgende tekst een aanwijzing in die richting:

Heb 9:12 en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf.

Hier staat dat de Heer Jezus met Zijn eigen bloed het heiligdom is binnengegaan. Dit is gebeurd, naar ik geloof, na Zijn opstanding toen Hij zelf al een opstandingslichaam had. Het bloed is nu in het heiligdom en Hebr. 12:24 spreekt ook dat we genaderd zijn: *tot Jezus, de middelaar van een nieuw verbond, en tot het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel.*

Het bloed mogen we niet los zien van de Heiland maar we zien wel dat de Heer Jezus Zijn eigen bloed in het heiligdom brengt. In het opstandingslichaam van de Heer Jezus is dan blijkbaar geen bloed meer aanwezig.

Vers 58 wordt vaak aangehaald. De verbinding met het voorafgaande ligt in het woord 'daarom'. Onze arbeid hier op aarde is niet vergeefs in de Here. We weten immers dat, nu de dood verzvolgen is in de overwinning (vers 55), we later, in onze opstandingslichamen de Heer voor altijd mogen dienen in het duizendjarig rijk en ook later als de nieuwe hemel en aarde gekomen zijn. Hier kan Kol. 3:23 en 24 aangehaald worden waar staat:

23 Wat gij ook doet, verricht uw werk van harte, als voor de Here en niet voor mensen;

24 gij weet toch, dat gij van de Here tot vergelding de erfenis zult ontvangen. Gij dient Christus als heer.

Dit gold voor de Korintiërs en het geldt ook voor ons. Wat een geweldig motief om door te gaan in

ons werk voor de Heer!

Verwijzingen

1. *Gordon Fee, The First Epistle to the Corinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 715*
2. *Ibid., pag. 721.*
3. *Ibid., pag. 729.*
4. *J.E. van den Brink, De eerste brief aan de Korintiërs, Kracht van Omhoog, Gorinchem, 1985 pag. 455*
5. *Gordon Fee, The First Epistle to the Corinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 732.*
6. *J.E. van den Brink, De eerste brief aan de Korintiërs, Kracht van Omhoog, Gorinchem, 1985 pag. 457*
7. *Gordon Fee, The First Epistle to the Corinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 720.*
8. *John Gill's expositor*
9. *David Pawson, De Normale Christelijke Geboorte, Uitgeverij In de Ruimte te Soest 1993, pag. 304*
10. *Encyclopedia of Bible Difficulties, Gleason L. Archer, The Zondervan Corporation, Grand Rapids, Michigan 1982, pag. 401.*
11. *Derek Prince, Opstanding der doden, deel 6 van de Grondslagen van het christelijk geloof, Gideon-Hoornaar-Holland, 1973, pag. 50-54*
12. *Ibid, pag. 127*